

عنوان مقاله:

بهره گیری از ظرفیت معماری ایرانی اسلامی و تاثیر آن بر معماری مدرن و پایدار

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم جغرافیا، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهديه ضياء الدینی دشتخاکی - عضو هیات علمی دانشگاه شهید باهنر کرمان، دانشکده هنر و معماری صبا، کرمان

خلاصه مقاله:

معماری و زیبایی شهری از گذشته دور یکی از دغدغه های مهم بشر خصوصا در جوامع روبه رشد بوده است و در عین حال، ارتباط مستقیمی با شرایط اجتماعی و زیست محیطی جامعه داشته است. مطالعه و رسیدن به الگوی معماری و کمیت و کیفیت اجرای آن نقش مهمی در ارتقای معماری جدید بر مبنای معماری بومی و رسیدن به معماری پایدار دارد. چندین دهه از مطرح شدن معماری مدرن و پایدار می گذرد و راهکارهای بسیاری، توسط آن، برای حل بحران های معاصر ارائه شده است؛ ولی همچنان مشکلاتی بسیاری در سر راه ایجاد معماری اصیل و ماندگار و نیز ایجاد فضای مدرن شهری وجود دارد. به نظر می رسد که با رفع موانع از طریق توجه به ارزش ها و ویژگی های معماری بومی و نیز نگاهی متفاوت به کارکردها و قابلیت های معماری سنتی، می توان آن را کامل نمود. چرا که در گذشته معماری بومی به خوبی در مکان و زمان خود با شرایط زمانی و مکانی خود سازگار بوده است و می توان به نوعی، آن را پایدار نامید. در واقع آثار معماری به جا مانده از گذشته با روابط اجتماعی و اقتصادی با محیط طبیعی و نمادهای فرهنگی زمان خود مطابقت دارند. پژوهش حاضر مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای با رویکردی توصیفی و تحلیلی است.

کلمات کلیدی:

معماری، بومی، پایدار، معاصر، مدرن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1376103>

